

concursos d'art

Donar el primer pas, obrir-se la porta i poder entrar, *pujar l'esgrai inicial, encetar el camí que esperem que ens porti a la fita anhelada*, és un fet necessari, irreversible, que pot arribar de la manera més impensada, potser per atzar, però que és bo de buscar-lo per viaranyes que sabem que hi porten, perquè molts d'altres els han fets servir amb bons resultats.

En art, potser un dels que tenen més possibilitats, és *el de presentar-se a un "concurs", que encara tenen lloc de tant en tant*. Com qualsevulla activitat o procediment, això té els seus partidaris i també els seus detractors. Hi ha qui creu en els concursos, potser perquè l'experiència pròpia o d'algun conegut, li ha demostrat la seva eficàcia. D'altres hi són contraris, qui sap si perquè ho provaren i no els donà resultat positiu, perquè desconfien dels Jurats, perquè estan en contra de tot o per haver-hi tingut ja un premi i llavors seguir camí endavant.

És un procés humà i per això mateix condicionat a fallides o influències, si bé a qualsevol altre camí que vulguis recórrer, et pots trobar igual, si no és que la influència sigui ja d'antuvi favorable a un.

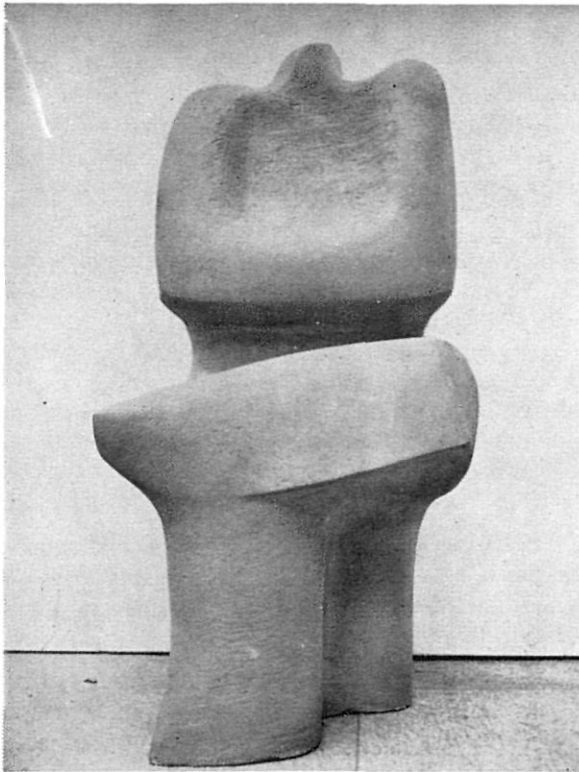
També entorn dels concursos es produeixen fets que vénen a corroborar la feblesa humana. És a dir, en som partidaris mentre poden afavorir-nos, i quan nosaltres ja hem superat aquest fet decisiu, quan ja hem trencat la ratlla inicial i ens trobem a dalt, o almenys un xic elevats, *encara que no sols ho pensem, llavors resulta que "allò ja no serveix per a res"*. Voldríem que el camí que hem recorregut nosaltres, desaparegués, i així ja no vinguessin a integrar-se al grup, els nous arribats. Clar que això es pot donar en altres professions, com per exemple en el mateix periodisme, on alguns d'aquells que ja tenen títol i plaça, tancarien els accessos als altres, als que puguen. Sortosament són incidents més aviat aïllats, si bé es fan sentir per la seva insistència.

Els concursos, doncs, són un trampolí adequat per a aquest primer pas. Es tracta d'intentar passar una prova en què, malgrat no tinguis premi, la teva obra i el teu nom, figuraran ja en un catàleg i serà penjada. Si a més resulta premiada, llavors s'obre la porta sense cap impediment, i només serà qüestió de seguir estudiant i treballant.

Es va als concursos amb il·lusió, amb esperança, i l'èxit o el fracàs relatiu —en art mai no hi ha fracàs total—, pot influir sens dubte, inclús en la personalitat d'aquells que hi concorren. Guanyar i perdre, servirà entre altres coses per donar tremp i caràcter, per experiència, per aquests primers contactes amb l'art i la gent que hi ha al seu entorn. Per seguir, sempre i quan naturalment hom tingui l'alenada de l'art, cosa que és fonamental per arribar, situar-se i triomfar.

El camí amb més possibilitats és, doncs, el dels concursos. Aquest és el secret, la motivació que es facin o convoquin. Ara bé, potser no n'hi ha prou, o es pot creure que alguns no aportin prou garanties o probabilitats, que pot ser un fre per a molts, o potser

per
MIQUEL GIL i BONANCIA

"L'expectació del món", de Martínez Noguera. Primer premi d'escultura, 1968.

sols per a aquells més indecisos. En art no pot haver-hi indecisions, almenys a l'hora d'actuar.

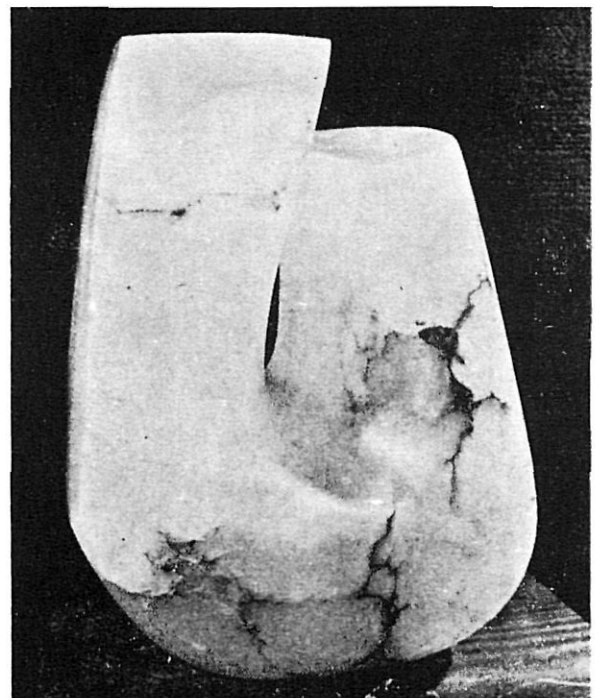
A les nostres comarques va haver-hi un concurs, lligat al qual, o que per mitjà d'ell, han fet aquest primer pas molts artistes avui coneguts. Ens referim al que organitzava la Diputació. Potser la millor manera d'explicar o centrar l'atenció entorn d'ell, seria donant a conèixer l'informe que s'ha fet i que ha estat ben acollit per la Corporació, la qual vol tornar a ser capdavantera també en art, i ha encarregat ja a coneixedors d'aquesta especialitat, un estudi de Bases que podrien regir-lo i premis a atorgar, i que es podria convocar l'any que estem a punt d'encetar, o sigui el 1985. Heus aquí l'exposició dels motius que es creuen adients:

"Dins el món de l'art a les nostres comarques, el Concurs que convocava cada any la Diputació de Girona, d'ençà del 1952, estava considerat com la demostració més important que aglutinava a la vegada tots els artistes i tendències. Aquells, a part d'aportar la seva obra, amb la seva presència física, establien contactes en aquestes trobades, en les quals intercanviaven inquietuds, experiències i fins i tot projectes de cara al futur.

Com sigui que alguns d'ells era la primera vegada que gosaven donar a conèixer públicament la seva obra, els representava també entrar en contacte i en coneixement d'altres artistes, i del conjunt d'aquest món.

El fet que molts d'aquests que es presentaven tímidament, assolissin després llocs destacats dins el món de l'art, demostra que el Concurs aportava així mateix una eficàcia real, una motivació de ser, de la presència de la Diputació en el sempre atractiu i important inclús socialment i culturalment, de l'art. Era positiu.

Aquest Concurs, per altra banda, permeté d'aconseguir a la Diputació un important patrimoni d'art, avui de gran valer i que és orgull de la Corporació, perquè els premis quedaven de propietat de la mateixa Diputació, i així comptava amb les primícies d'obres d'artistes com Josep Pujol, d'Olot, Emília Xargay i Eduard Vila Fàbregas, de Girona, Josep Beulas, de Santa Coloma de Farners, el qual al cap de poc va aconseguir el "Premio Nacional de Pintura". Evarist Vallès, Pere Gussinyé, Josep M.^o Vayreda i Canadell, Sebastià Congost, Glòria Morera, Joan Sibecas, Jesús Portas, Francesc Fulcarà, Jordi Curós, Pere Bech i Sudrià, J. Martínez Lozano, Rafael Griera, Xavier Carbonell, Miquel Duran, Montserrat Llonch, Lluís Torner, Pere Porquet, Puig Manera, Josep Alvarez Niebla, Joan Gutiérrez i Montiel, Isidre Vicens, Joan Coromines, Ramon Pujolà, Miquel Plana, Danésjordi, entre molts d'altres, pel que fa a la pintura a l'oli. L'aquarel·la també hi fou presentada en els premis, alguna vegada per algun artista que abans o després havia ja destacat en l'oli. Recordem que els premis, els aconseguiren en Jaume Roca i Delpèch, després, Agustí Gironella, Ramon Reig, Oliveras Vayreda, Joan Sibecas, Ramon Barnadas, Isidre Vicens, Lluís Bosch Martí, Enric Marquès, Bonaventura Ansón, Josep Ministral, Xavier Carbonell, Ramon Pujol, Miquel Plana i un llarg etc.

"Alabastre" de Pia Crozet. Segon premi d'escultura, 1875.

"Patis" de Rafael Griera. Primer premi d'aquarel·la, 1968.

També han estat importants els premis d'escultura, els quals entre altres foren atorgats a Domènec Fita, Francesc Torres i Monsó, Martí Sabé, Leonci Quera, Martínez Noguera, Lluís Ortega, Agustí Panadés, etc.

El Dibuix també hi fou present. Hi aconseguiren premis, entre altres, Granados Llimona, Perpinyà Citoler, Griera, Mercè Ferré, Joan Vila i Moncau, etc. Es donaren premis, intercanviant-los segons l'any, a ceràmica, gravat, esmalts i "premis de recerca".

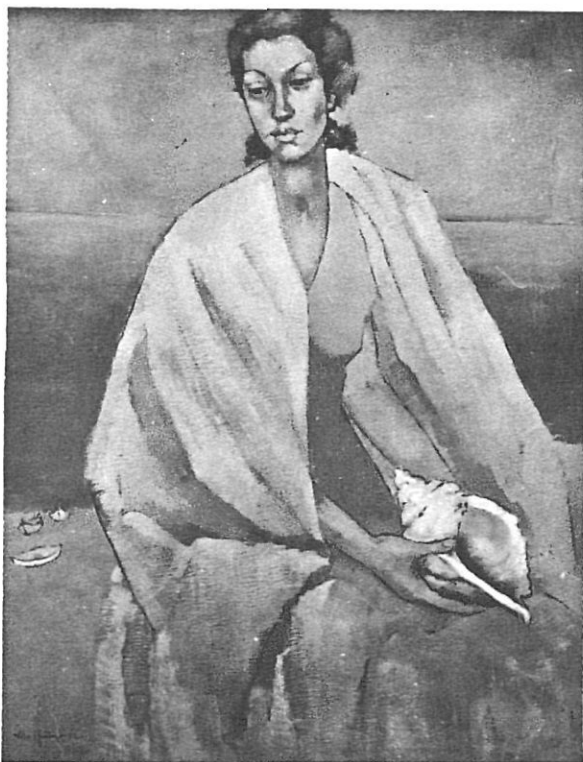
Si repassem noms dels assenyalats, alguns d'ells donats a conèixer en aquest Concurs, no trobarem res d'estrany que en molts catàlegs d'exposicions que avui

es presenten arreu, en assenyalant l'històric pictòric de l'artista, entre altres distincions hi figurei el "Premi del Concurs de la Diputació de Girona". Un honor per a ells, que són a la vegada els millors propagadors de la tasca portada per la Diputació, dins el món de l'art.

Aquest procés important i eficaç, tant per als premiats com per a la Diputació, es va veure trencat fa uns pocs anys, per la possibilitat de cercar nous camins. Creiem que caldria que retornés, portar-lo a la realitat, a bon terme, com més aviat millor, no tan sols per tornar a ser la Diputació centre de l'art de les nostres comarques, sinó també perquè la col·lecció-patrimoni de

"Conreu" de Xavier Carbonell. Segon premi d'aquarel·la, 1975.

"La mujer del mar". Oli de Vila Fàbregas premiat també en el primer concurs de pintura i escultura.

l'art, seguís el seu procés històric a través de la presència de les obres premiades, que en un moment determinat poden presentar-se públicament i mitjançant la visió de les quals, els estudiosos, o simplement els afeccionats, puguin constatar l'evolució de la inquietud artística dels homes i dones de les nostres terres.

Era a la vegada, la millor aportació de la Diputació no sols al món de l'art, sinó també a les Fires i Festes de Girona, a les quals, durant els dies de festes, les obres que hi concorrien, es presentaven a les sales d'exposicions de la Casa de Cultura "Bisbe Lorenzana", on a la vegada tenien lloc diferents actes, com conferències, projeccions, col·loquis, etc., sobre temes de l'art, els quals aportaven un interès, calor i colorit fruit de la defensa de les opinions exposades per cada un dels assistents.

Ara, un buit circumstancial que creiem que es pot omplir novament per tal de renovar el lligament de la Diputació amb el món de l'art i més concretament en el pictòric, i que per mitjà d'aquest Concurs pugui tenir continuïtat la important col·lecció d'obres que, al seu valer artístic, tinguin aquell que representen com autèntics fulls de la història d'aquesta inquietud humana de l'art a les nostres terres.

Són moltes les possibilitats, les quals poden anar des d'una nova reglamentació o bases per al Concurs, o actualització d'aquelles que ja hi havia, en els punts que hom cregués convenient.

Així mateix, concretar que els concursants han de ser gironins o residents a les terres gironines, ja que així, per un costat s'afavoreix els d'aquí, del marc de la Diputació, i per l'altre, s'aconsegueix fer realitat que l'obra que es recull per al fons del patrimoni, sigui representativa de la gent de les nostres contrades.

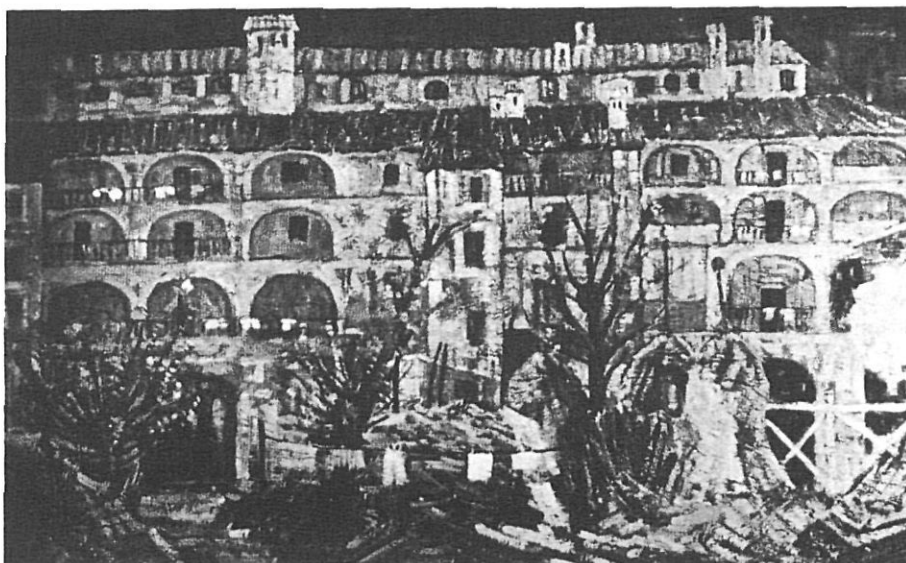
Creiem que la reimplantació del Concurs és una aportació interessant, prou significativa perquè constitueixi un nou esgraó d'aquesta escala sense dubte instituída pels premis de cada any, mitjançant els quals és factible de conèixer el procés evolutiu de l'art, d'una fàcil bastant apropiada. Reunir tots els premis en una mateixa exposició, i que inclús podria presentar-se a altres indrets i ajudaria sense dubte a conèixer el nivell artístic de la nostra gent en tot moment.

Per altra banda, la presentació d'aquestes obres premiades durant les fires o en altres llocs, faria que la presència gironina al món de l'art fos constant.

Girona ha tingut sempre un lloc destacat dins el món de l'art. Cal fer, doncs, allò necessari, per tal que els nostres artistes se sentin, si no protegits, almenys sí valorats, compresos, i la seva obra sigui coneguda per tots, i per això, el Concurs d'Art de la Diputació és fonamental".

"Noia asseguda llegint", de Joan Granados Llimona. Primer premi de dibuix, 1963.

"Les Preses", de Miquel Duran. Primer accésit d'oli, 1967.

Com sigui que, per altra banda, la Diputació va ampliant els seus centres museístics, entre els quals cal ressaltar el "Museu d'Art" a l'antic palau del Bisbe, amb grans possibilitats d'espais, bo seria que aquí o en un altre lloc es presentessin unes sales d'art contemporani gironí. La col·lecció d'obres premiades al seus Concursos tenen la vàlua d'una selecció acurada.

Aquests són els motius de la nostra crida, per tal que torni el "Concurs d'Art" de la Diputació, com una de les aportacions més positives que pot fer-se a aquest món de l'esperit, l'enginy i la tècnica.